

Psalm 39

1 *Voor de verduurder.*

Een Jedoetoen.

Deun.

Van David.

2 Zeg ik: 'Bewaken wil ik mijn wegen
voor het misdoen met mijn tong.
Bewaken wil ik mijn mond met een knevel,
wijl de doemende mij beduidend blijft.'

3 Ik verstomde in stilte,
ontzweig het goede
en mijn smart werd ontwrichting.

4 Verhit is mijn hart in mijn binnenste,
in mijn murmeren schroeit vuur.

Ik spreek met mijn tong:

5 'Laat mij voelen, Wezer, mijn kap
en wat de maat is van mijn dagen,
voelen wil ik waar het staakt met mij.

6 Hier, strekken geef Jij mijn dagen
en als niets is mijn wereld Jou beduidend.'
Enkel alles lucht dat alle aardeling zich opricht,

Plavei.

7 enkel in verbeelding gaat een man.
Enkel lucht is hun gedruis, men stapelt
en voelt niet wie het binnenhaalt.

8 En intijds, waarop ben ik gespannen, mijn Meester?
Mijn wachten, het is op Jou.

9 Van al mijn schendingen red mij,
plaats mij niet tot hoon van de loze.

10 Ik verstomde, opende mijn mond niet,
ja, Jij hebt het gemaakt.

11 Laat mij jouw aanraking ontzwenken,
ik eindig door het hitsen van jouw hand.

12 Verwringing straffend tucht Jij een man
en Jij laat zijn bekoorlijkheid als een flets versijperen.
Enkel lucht is alle aardeling.

Plavei.

13 Hoor mijn pleit, Wezer,
en heb oor voor mijn kreunen,

(z.o.z)

verdoof niet bij mijn tranen.
Ja, gast ben ik bij Jou,
gezetene als al mijn vaderen.

14 Let niet op mij, en ik glunder,
vóór ik ga en niets ben.